

Hoofdstuk 1

‘En wat moet dit voorstellen?’ Een man, met een roodverbrand hoofd door de zon, stapt de snackbar binnen en zet zijn bakje met frikandel resoluut op de balie. Vlug trek ik de deur van de koelcel open en duik naar binnen. Ik hoor gedempte stemmen. De ene is van de boze klant en de andere is van mijn vader. Ik sluip naar de deur en luister. ‘Als ik een frikandel speciaal bestel, dan wil ik niet dat-ie zó speciaal is. Ik verwacht gewoon lekker veel mayo en curry en een flinke schep uitjes eroverheen. Meer niet.’

‘Ik begrijp het, meneer. Ik zie dat mijn dochter uw bestelling heeft klaargemaakt,’ hoor ik mijn vader zeggen.

‘Ja? En? Die weet toch ook wel hoe een bakkie frikandel speciaal eruit hoort te zien?’

Pfff... natuurlijk weet ik dat. Ik leun met mijn rug tegen de dozen diepgevroren kaassoufflés. Wat een zeurkont. Staat er dan niemand open voor nieuwe ideeën? Ik sla mijn armen om me heen en probeer mezelf warm te wrijven. Een koelcel als verstopplek? Misschien iets beter nadenken de volgende keer.

Dan hoor ik mijn vaders stem weer. ‘Mijn excuses. Gaat u maar lekker weer buiten op het terras zitten. Ik breng u zo een nieuwe. Zal ik er een gratis milkshake bij doen vanwege het ongemak?’

PLING! Ik pak mijn telefoon uit mijn kantzak.

Papa:
Waar ben je?!!

Shit! Eerst vanmorgen al op school Dijkhuizen van wiskunde op mijn dak gehad, en daarna begon Houtman ook nog te klagen dat ik toch echt wel wat beter mijn best kon doen met de piepjestest. En nu dit weer.

‘Guus!’ Papa klinkt niet blij. ‘Guusje, waar zit je!’ De deur van de koelcel zwaait open. ‘Hier ben je dus. Het is hier min 20 graden Celsius! Straks moet ik je nog ontdooien.’

Ik voel een aangename warmte als ik de koelcel uitloop.

‘Dit kan echt niet, Guus.’ Papa zet het bakje dat de klant heeft teruggebracht voor mijn neus. Een frikandel met toefjes mayonaise afgewisseld met dunne streepjes curry. Op de toefjes liggen keurig gerangschikte uitjes en kleine plukjes frissgroene peterselie. In de hoek van het bakje een cherrytomaatje in vieren gesneden en wat gesnipperde bieslook.

‘Is toch veel mooier zo?’ Ik kijk papa aan en zie aan zijn blik dat hij er duidelijk anders over denkt.

Hij draait zich om en zet een beker onder de milkshake-machine.

‘Je moeder en ik hebben een snackbar. Geen chic restaurant waar allerlei kleine hapjes op veel te grote borden liggen. Als mensen hier komen, willen ze gewoon een goeie hap eten krijgen.’ Hij drukt een knop in en met veel lawaai vult het apparaat de beker. Ondertussen vist hij een nieuwe frikandel uit de frituur en schuift het bakje mijn kant op. ‘En nu graag goed doen.’

Ik duw de pomp van de sausemmer extra diep in. Met de curry doe ik hetzelfde. De frikandel verdwijnt compleet onder de saus. Ook met de uitjes doe ik niet te zuinig. ‘De rest van de week stink je uit je mond, ouwe zeur,’ mompel ik.

Ik loop naar buiten de zon in en met een overdreven glimlach zet ik de frikandel ‘extra veel’ speciaal en de milkshake op het terrastafeltje. ‘Eet smakelijk, meneer.’ Zonder een reactie van de man af te wachten ga ik weer naar binnen.

Daar is mijn vader in gesprek met twee klanten. Achter in de snackbar hangen een paar oude familiefoto’s. Zo te horen vertelt mijn vader hun over onze familiegeschiedenis; hoe zijn overgrootouders vlak na de oorlog de snackbar zijn begonnen met één klein frituurpannetje en een paar zakken met aardappels. En hoe de snackbar telkens is overgegaan van vader op zoon.

‘Heeft u zelf ook een zoon?’ vraagt de vrouw.

Mijn vader lacht. ‘Nee, ik heb een dochter.’ Voordat hij naar mij kan wijzen duik ik achter de toonbank naar beneden.

‘Oh, ze stond er net nog,’ hoor ik papa zeggen.

Gehurkt wacht ik tot het verhaal weer verteld is. Al zo vaak heb ik het moeten aanhoren.

Ik pak mijn telefoon en stuur Paul een appje.

Ben je straks thuis?

Er zijn maar twee plekken waar Paul kan zijn. In het bos of in zijn slaapkamer. Ik hoop het laatste.

Ondertussen vertelt papa verder. ‘Het is een bijzonder verhaal. Mijn vrouw was vijftien jaar geleden zwanger en de artsen hadden ons verteld dat we in verwachting waren van een zoon. Tja, en u weet hoe dat gaat. We maakten de babykamer in orde, lichtblauw met tractorstickers op de muren, schattige jongenskleertjes. En we hadden al snel een naam uitgekozen: Guus. De geboortekaartjes waren zelfs al ontworpen. “Gefeliciteerd, het is een prachtige meid,” zei de

verloskundige toen ze direct na de bevalling de baby aan mijn vrouw gaf. Nou, stonden wij even raar te kijken.' Ik hoor het echtpaar hard lachen om het verhaal.

Papa gaat verder. 'Het komt niet vaak voor dat ze het verkeerd op de echo zien. Dus dat hadden wij weer.'

'En toen?' vraagt de vrouw. Ik zie al voor me hoe ze deze week bij de bingo of de bridgeclub dit verhaal in geuren en kleuren verder gaat vertellen. Ik probeer ondertussen mijn benen te strekken. De koelcel was geen goed idee, maar lang op je hurken zitten is ook geen pretje.

PLING! Ik stop mijn telefoon snel onder mijn oksel om het geluid te dempen. Gelukkig, volgens mij heeft niemand het gehoord.

Paul:
Ik ben thuis.

'En toen heb ik maar heel snel roze muurverf gekocht,' vervolgt papa. 'Het was een chaos natuurlijk. De verf was nog niet eens droog toen we haar in het wiegje legden. En Guus werd Guusje. Ze heeft de blauwe kleertjes wel gedragen, dus iedere keer wanneer iemand in de kinderwagen keek, moesten we vertellen dat het toch echt een meisje was.'

Ik typ snel:

Kom ik zo ff.

Ik weet precies wat papa nu gaat zeggen. Ik wacht even. En ja hoor!

'Een chaotische geboorte geeft een chaotisch leven. En dat is nou precies onze dochter,' hoor ik hem zeggen.

Het echtpaar lacht. ‘Wat een grappig verhaal.’

‘Maar we zijn trots op haar, hoor. Zij wordt de opvolger. Ze gaat de vierde generatie patatbakkers in onze familie worden. Dit wordt haar toekomst, ze komt in een gespreid bedje terecht.’ Mijn vader klinkt trots.

Nadat het echtpaar de zaak verlaten heeft, sta ik op. Mijn benen beginnen meteen te prikken door het bloed dat weer vrijuit kan stromen.

‘Oh, zat je daar?’ zegt papa verbaasd.

‘Eh ja, ik moest even de patatbakjes netjes opstapelen.’ Spontaan smoezen verzinnen is niet mijn sterkste kant. ‘Ik heb Paul beloofd om nog even bij hem langs te gaan.’

Papa werpt een blik op de klok boven de flipperkast. ‘Ga maar meissie, het is nu toch rustig. En mama komt straks beneden om verder te helpen.’

Snel verwissel ik mijn schort voor een spijkerjack. Onder aan de trap roep ik naar boven. ‘Mam, ik ga even naar Paul!’

Ik hoor voetstappen. ‘Echt Guus, als ik te dik word, dan is het jouw schuld.’ Mama staat boven aan de trap met een bordje in haar hand. ‘Dit heb je weer zo lekker gebakken, schat. Dit is al mijn derde punt.’

Ik lach. ‘Schwarzwalderkirschaart. Ik zal je maar niet vertellen hoeveel calorieën erin zitten.’

Mama neemt net weer een grote hap en schudt haar hoofd.

‘Tot straks.’ Ik loop achterom de snackbar uit, en door het poortje de straat over naar de overkant.

‘En ik wil het helemaal niet! Ik moet er niet aan denken,’ bries ik even later tegen Paul. Ik lig onderuitgezakt op de zitzak in zijn slaapkamer. Paul hoort mijn getier geduldig aan, al hoort hij het niet voor de eerste keer.

Ik kijk zijn slaapkamer rond. De opgezette uil aan de muur kijkt mij zoals altijd streng aan. Alsof hij wil zeggen: daar heb je haar weer met dat gezeur. Stom beest. Pauls slaapkamer ziet eruit als die van een survivalexpert. Een groot Rambo-mes hangt naast een hertengewei. Zelfgemaakte boemerangs en een pijl-en-boog hangen klaar om in actie te komen. Onder het bed staan grote bergschoenen waarmee je de Himalaya met gemak zou kunnen beklimmen. Maar het meest opvallende is toch wel de poep-zoekkaart. Aan de drollen in het bos kun je zien van welk dier het was. Typisch Paul. 'De rest van mijn leven tussen de patat en de frikandellen zitten? Ik moet er niet aan denken.' Ik kijk hem wanhopig aan, in de hoop dat hij een oplossing heeft. Een of ander geniaal idee waardoor mijn hele toekomst ineens anders is.

'Ach, Ukkie toch.' Paul is de enige die me zo mag noemen. Met mijn 1 meter 60 ben ik ook maar een ukkie. Zeker naast Paul, die maar niet lijkt te stoppen met groeien.

'En papa is zo enorm trots op zijn zaak.' Ik voel een brok in mijn keel. 'En het is ook een mooie snackbar. Maar ik wil wat anders met mijn leven.'

Een tijdje geleden heb ik na een ruzie tegen papa geschreeuwd dat hij de zaak maar moest verkopen. Dat het familiebedrijf bij mij zou stoppen. Het was knetterdruk in de zaak. Blijkbaar had niemand zin om zelf thuis te koken, dus er stond een rij tot aan de straat. Papa en mama werkten zich de blubber en ook ik moest natuurlijk meehelpen. Om halfacht had ik een feestje en de rij klanten leek maar niet korter te worden. Het was bijna halfacht toen ik vroeg of het goed was dat ik wegging. De blik in mijn vaders ogen zal ik nooit vergeten. 'Wat denk je nou zelf, Guusje,' had hij gesist zodat de klanten het niet zouden horen. Pas om halftien gingen de laatste zakken patat en snacks de deur uit.

‘En nu ga ik naar het feestje!’ zei ik nadat ik demonstratief mijn keukenschort in een hoek had gegooid.

‘En de vloer dan? Die moet nog gedweild worden. Als jij later de zaak wil overnemen dan zal je moeten leren dat alles, ook na zo’n drukke dag als vandaag, weer helemaal schoon moet zijn,’ had papa gezegd.

Toen was er iets binnen in mij ontploft. Ik kreeg een waas voor mijn ogen en ik hoorde mezelf dingen roepen als: ‘Maar ik wil deze zaak niet overnemen!’ en ‘Verkoop deze tent maar aan iemand die het wél wil!’ De blik in papa’s ogen... Een mix van teleurstelling, woede en onbegrip. Ik heb hem toen pijn gedaan.

Ik ben naar het feestje gegaan zonder de vloer eerst te dweilen en sindsdien is er nooit meer over dit voorval gesproken. Papa doet net of het niet gebeurd is en praat gewoon met iedereen die het maar horen wil over de opvolging binnen het familiebedrijf alsof het heel normaal is. Mama zwijgt.

Ik schuif nog verder onderuit in de zitzak en sla mijn armen over elkaar. Paul is ondertussen languit op zijn bed gaan liggen om naar het plafond te staren.

‘En je moeder?’ vraagt Paul. ‘Vindt zij ook dat jij de zaak moet overnemen?’

Ik denk even na. ‘Ik ben hun enige kind, hè. Wie moet het anders doen? Mama heeft weleens gezegd dat ze het een fijn idee zou vinden als ik de zaak ga voortzetten. Maar zo streng als papa klonk ze nou ook weer niet. Eigenlijk laat zij haar mening nooit zo horen.’

‘Praat eens met haar,’ zegt Paul. ‘Je weet maar nooit.’

Ik haal mijn schouders op en klim met moeite uit de zitzak. Mama zou het vast allemaal doorvertellen aan papa. En zodra die het hoort, kan ik maar beter van de aardbodem verdwenen zijn.

Paul gaat rechtop zitten. ‘Trouwens... nog steeds niks gehoord?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het zal wel niks worden.’ Ik open de slaapkamerdeur. ‘Nou, doe dan maar.’

Als ik halverwege de trap ben, roept Paul mijn naam en verschijnt boven aan de trap.

‘Was ik bijna vergeten. Wat heb je nou gekozen?’ Ik weet meteen wat hij bedoelt, want hij stelt al weken dezelfde vraag. Na de zomervakantie gaan de VMBO-examenklassen op schoolreis. We konden kiezen tussen Parijs of een survivalkamp ergens in de bossen in Noord-Frankrijk. Het liefst was ik natuurlijk samen met Paul op schoolreis gegaan. Met de rest van de klas heb ik totaal geen klik nadat ik in de derde ben blijven zitten. Eigenlijk heb ik nooit echt de moeite genomen om ze goed te leren kennen. En aan Paul heb ik genoeg. Maar een survivalkamp gaat hem voor mij echt niet worden. Slapen in een tent? Ik kijk wel uit.

‘Parijs.’ Ik zie de teleurstelling op zijn gezicht. ‘Sorry Paul, maar een survivalkamp is echt niet mijn ding. Dus heb ik me opgegeven voor Parijs.’

‘Echt?’

‘Ja, echt. En jij weet zeker dat je niet met mij mee wil?’

Paul schudt zijn hoofd. ‘Niks voor mij, zo’n drukke, stinkende stad. De enige natuur die je daar vindt, zijn wat aangeplante bomen in een park en met een beetje geluk een verdwaalde eekhoorn.’

‘Ik begrijp het. En ik hoop dat jij ook mijn keus snapt. Maar kop op! Het reisje duurt maar een week en het is pas in september. We hebben de hele zomer nog om elkaar te vervelen.’ Ik knipoog en loop verder de trap af.

Hoofdstuk 2

In de zomer is het altijd heel druk in de snackbar, met al die toeristen. Dus op vakantie gaan zit er niet in. Ik moet veel meehelpen in de snackbar. Als ik vrij ben, probeer ik lekkere dingen te bakken en nieuwe recepten te verzinnen. Mijn receptenschrift begint al aardig vol te raken met geweldige nieuwe ideeën over smaakcombinaties en een aantal spectaculaire schetsen van taarten. Mama begint al te klagen over haar langzaam verdwijnende bikinifiguur. Hangen bij Paul doe ik ook vaak, liggen in de hangmat in onze tuin achter de snackbar of dobberen in het enorme opblaaszwembad dat papa begin deze zomer heeft gekocht.

Ik drijf heerlijk op een luchtbedje als mijn vader aan komt lopen.

‘Guus! Post voor je!’ Ik til loom mijn hoofd op.

‘Vast iets van school,’ mompel ik. ‘Leg anders maar op het tafeltje. Ik kijk er straks wel naar.’

Papa kijkt nog een keer naar de envelop en haalt zijn schouders op. ‘Nee, niet van je school. Iets met een concours. Ik wist niet dat je wilde paardrijden?’

Ik heb niet veel tijd nodig om te bedenken wat voor envelop dit is. Ik schiet omhoog, waardoor ik meteen van het luchtbed glijd en kopje-onder ga. Proestend kom ik weer boven.

‘Geef maar.’ Ik hoest het water uit mijn longen terwijl ik de envelop uit zijn handen gris.

‘Nou, nou. Is het zo belangrijk?’

Ja, voor mij is dit heel belangrijke post, maar dat mag hij niet weten. Hier hangt mijn leven vanaf. Mijn dromen, mijn hele toekomst!

‘Niks belangrijks. Het zal wel reclame zijn.’

‘Je moeder is anders nooit zo enthousiast over reclame in de brievenbus.’ Hoofdschuddend draait hij zich om en loopt door de achterdeur weer naar binnen.

Als hij weg is, kijk ik naar de druipende envelop in mijn natte handen. CONCOURS DE PÂTISSIERS, PARIS.

Maanden geleden heb ik me ingeschreven voor een internationale bakwedstrijd. Ik moest een compleet portfolio insturen, met foto’s van al mijn werk. En ze wilden drie door mijzelf samengestelde recepten zien.

Op deze post zat ik al zo lang te wachten. En nu het er eindelijk is, durf ik de envelop niet te openen. Ik trek mijn badlaken van de stoel en schuif snel in mijn slippers. Drijfnat ren ik de tuin uit en steek ik de straat over naar het huis van Paul. ‘Och jammer meissie, maar Paul is er niet.’ Pauls vader kijkt verbaasd als ik met natte haren, een slappe natte envelop en een enorm badlaken met knalroze meloenen om me heen geslagen voor hun deur sta. ‘Ik zie dat het wel heel belangrijk moet zijn?’

Ik knik. ‘Weet u waar hij kan zijn?’

Hij lacht schamper. ‘Vast weer ergens in het bos. Ik zag hem een halfuur geleden vertrekken met oude kleren aan.’

‘Dan weet ik genoeg.’ Ik draai me om en ren weer terug naar huis.

Oké. Misschien had ik me eerst even moeten omkleden maar op de een of andere manier is dat niet bij me opgekomen.

Mensen kijken me raar aan of draaien hun hoofd om als ik langs fiets met mijn roze meloenenbadlaken nog steeds om me heen gewikkeld. Lekker belangrijk zeg. Ik hou de envelop stevig in mijn hand. Via een hobbelig paadje kom ik eindelijk in het bos terecht. Hopelijk zit Paul op zijn favoriete stek en als ik nou even goed mijn best doe, dan kan ik het nog terugvinden. Paul heeft me weleens meegenomen om spechten en uilen te zoeken. Geen vogel gezien trouwens, want ik kletste te veel volgens hem.

Ik fiets het ene bospad na het andere af, rijd bijna een wandelaar en zijn hond aan. Ja, ik weet het nou wel. Ik had beter iets anders kunnen aantrekken.

Snel fiets ik een heuveltje over dat me bekend voorkomt. Maar ja, lijken niet alle heuveltjes op elkaar?

Volgens mij moet het hier ergens zijn. Ik gooi mijn fiets tussen wat struiken en loop het bos in. Au! Een bramentak laat dikke krassen achter op mijn enkels. Na een paar minuten blijf ik staan en kijk om me heen. Er moet hier ergens een heel dikke boom staan. Oh nee! Waar is-ie nou? Ik loop verder en merk dat het dragen van slippers in een bos een heel slecht idee is. Ik buk om het zoveelste takje tussen mijn tenen uit te prutsen als ik iets hoor. Ik kijk om me heen. Niks. Ik trek het badlaken verder omhoog en loop weer door. Dan klinkt er geritsel, gevolgd door een stem. 'Guus?'

Ik draai me om en zie Paul achter een boom vandaan komen. 'Oh, Paul. Wat goed dat je me hebt gevonden.'

Hij bekijkt me van top tot teen. 'Tja, zo heel moeilijk was dat niet. Ben je onderweg naar het strand verdwaald of zo? Want als je hier komt om wilde dieren te spotten, zal ik je toch eerst wat meer moeten leren over camouflagekleding.'

'Ja d uh... Ik zocht jou natuurlijk.' Ik wapper met de envelop, die inmiddels redelijk is opgedroogd.

Pauls ogen worden groot. 'Is dat wat ik denk dat het is?' Hij loopt naar me toe.

Ik knik als een malloot. 'Dit moet het wel zijn.'

'En? Wat zeggen ze?'

'Dat weet ik niet.'

'Hoezo weet je dat niet?'

'Ik heb het nog niet opengemaakt. Ik durf niet zo goed.' Ik draai de envelop rond in mijn handen.

'Wil je dat ik hem openmaak?' vraagt Paul.

Ik knik en steek de envelop naar hem uit. Hij haalt een zakmes uit zijn zak en klapt hem open. Behendig snijdt hij de envelop open en schuift de brief eruit. 'Wil je hem echt niet zelf lezen?'

Ik schud mijn hoofd. 'Doe jij het maar.'

Allebei halen we tegelijkertijd diep adem en dan vouwt hij de brief open. 'Gelukkig is het een internationale wedstrijd en hebben ze in het Engels geantwoord,' zegt Paul opgelucht. Hij laat zijn ogen snel over de brief gaan en fronst. Af en toe mompelt hij iets onverstaanbaars.

Ondertussen bijt ik op mijn nagels van de zenuwen. 'Paul, zeg alsjeblieft dat ik ben uitgekozen.'

Vlug laat hij nog een keer zijn blik over de brief gaan. 'Mijn Engels is dan wel niet zo heel goed, maar ik begrijp hieruit dat je bent geselecteerd.'

'O yes!' schreeuw ik. 'Ik mag naar het Concours!' Ik steek mijn armen in de lucht als een winnaar en gil het uit.

'Nou, dat wildspotten kan ik vanmiddag verder wel vergeten,' zegt Paul lachend. 'Gefeliciteerd, Ukkie.' Hij geeft een keiharde high five. 'Ik ben zo trots op je. Maar ehm... ga je het je ouders nu vertellen?'

Over dat antwoord hoef ik niet lang na te denken. 'Nee.'

‘Hmmm,’ zegt Paul. ‘Is dat wel verstandig? Hoe ga je straks naar Parijs dan?’

Nou moet-ie niet allemaal van die lastige vragen gaan stellen. Ik heb daar eerlijk gezegd nog helemaal niet verder over nagedacht.

‘Ja zeg, dat weet ik allemaal nog niet, hoor. Ik heb nog een dikke maand om daarover na te denken. Dus dat zie ik dan wel weer.’

‘Ja, maar...’ probeert Paul.

‘Eerst wil ik genieten van het feit dat ik mag komen. En dan kijk ik wel verder.’ Ik kan gewoon niet stoppen met grijnzen, zo blij ben ik.

Paul denkt na. ‘Dan ga je dit jaar dus twee keer naar Parijs. Met schoolreis én naar het Concours.’

Ook daar had ik nog niet over nagedacht. ‘Nog beter dus!’

Ik gooi twee grote scheppen friet in de hete borrelende olie en neurie mee met de radio. Stel dat ik eerste word, dan mag ik een paar weken met patissier Dûchamps samenwerken, een wereldberoemde banketbakker. Van hem kan ik vast zoveel dingen leren. En daarmee vergroot ik mijn kans om aangenomen te worden op de bakkersopleiding waar ik graag naartoe wil.

‘Nou, nou. Mijn schattepatat is vandaag in een goede bui.’ Papa pompt een paar bakjes vol met mayonaise en drukt de dekseltjes er stevig op. ‘Hoe komt dat zo?’

Ik stop meteen met neurien. Mijn humeur is niet meer stuk te krijgen sinds ik gisteren het goede nieuws heb gekregen. Maar ik moet oppassen dat het niet te veel opvalt.

‘Heeft het soms te maken met die brief van gisteren? Van dat Concours?’

Ik kijk verschrikt opzij. Ik had verwacht dat hij dat alweer vergeten zou zijn.

‘Een concours is toch een paardrijwedstrijd? Ik wist niet dat je interesse in paarden had.’

Nadenken. Hoe kom ik hieruit zonder de waarheid te hoeven vertellen? En ineens schiet het me te binnen.

‘Ja, dat klopt. Dat zijn inderdaad paardrijwedstrijden. Paul wil misschien wel gaan paardrijden en ik heb wat informatie voor hem opgevraagd.’

Papa kijkt mij aan. ‘Paul gaat paardrijden? Dat had ik nooit achter hem gezocht.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Ach, iedereen zijn hobby.’

Ik haal met de spaan een paar kroketten en een berenklauw uit de frituur en stop ze in een zak. ‘Zal ik nog nieuwe uitjes uit de koeling halen?’ Hopelijk begint hij er niet weer over.

‘Goed. En neem meteen nog een grote pot augurken mee.’ Papa neemt alweer een nieuwe bestelling op en daarmee lijkt het gevaar afgewend.

Net als ik in de voorraadkast op het huishoudtrapje sta om de augurken van de bovenste plank te pakken, hoor ik een bekende stem.

‘Dag meneer Middelkoop. Is Guusje er ook?’

‘Hé Paul, alles goed jongen?’

‘Ja hoor. Met u ook?’

‘Kan niet beter. Het is een mooie zomer, dus dat is goed voor de zaak.’

Snel pak ik een grote pot augurken en terwijl ik het trapje afklim, hoor ik mijn vaders stem weer.

‘Wat heb ik gehoord, Paul. Je gaat paardrijden?’

Ik verstijf.

‘Paardrijden?’ hoor ik de verbaasde stem van Paul.